

MED SAMMA UTSIKT

Ska det här fungera
måste hotellet vara dyrt.

En byggnad där jag kan ge efter
för det exponerade värdet.

Om inte, hur skulle motviljan tjäna mig?

Jag ska avstå vinet
och i stället ge det som dricks.

Fylla ett rum med repliker
utan att tala med någon om det.

Så säger jag inte,
men det är därför jag är här.

Håller inne med hur bra livet kan vara.

Ser vistelser, genomresande omkring mig,
men inte den himmel vi ska dela.

Portiern däremot, säger vad jag vill höra
men inte veta fortsättningen på.

Som att det redan är april,
som att min osäkra ton bestämmer mig.

Jag avundades portiern, utan
motsägelse tycktes hon ge mig nyckeln.

Ett mekaniskt ljud öppnar rum 529,
ett mindre växande jag stiger in i själv.

Här har luften lärt sig att stå stilla.

Visste jag inte bättre,
skulle jag tro att rummet klarar sig själv.

Jag blir till en gäst
som lockas av platsamverkan,

utan att veta hur lång min natt ska bli.

Jag blir varse ett mumlande,
bakom en vägg, en TV jag inte har rätt att stänga av.

Villkoren sliter på mig och du ska se,
att ödet till sist lurar bakom en fåtölj.

Det är ett enkelt misstag.

Jag tittar ömt på en katt i keramik,
men injuter inte ett annat förtroende.

Det knackar på dörren,
det är på hotellets initiativ.

Jag tar emot och ställer ner fatet,
utan att le i min brist på inkännandetid.

Livet börjar inte där ute,
det börjar inifrån.

Jag viker undan gardinen,
och ser någon vinka mot hotellet.

Jag är inte säker på att det inte är jag.

Jag för gardinen tillbaka,
stärkt av att ha träffat mannen bakom.

Upptäckt förfogandet över mat och sovrum,
det var vad jag ville igår.

För att njuta av ditt vin
går jag ned till hotellbaren.

Passerar lobbyns nyfikna dofter
av att inte vara utan framgång.

Min saknad rör sig övergiven,
jag ser att du har stil du också.

Ja, så kan det ju också ha varit,
och jag vill stanna ännu en natt.

Reglerar frukten och frågar
om det är något annat jag bör tänka på,

när jag byter till ett annat rum,
med samma utsikt.